

nuftigere, at de itide havde anskaffet den og saa senere benyttede den, selv om den blev noget brugt, idet det maa erindres, at Forstærkningsmandstabet har ikke i den Grad Brug for sine Uniformer som det yngre Mandstab. Der som man gaaer ind paa den Ordning, som den ærede Krigsminister foreslaaer at fastholde, vil man ikke blot faae et Vardepot her i Njøbenhavn, men man vil faae saamange Vardepoter, som man har Afselinger. Det vil fordrø meget betydelige Udgifter til Munderingskamre, til Opsyn, til Bestyrelse og alt Regelmæssigt og Uregelmæssigt, som dermed staaer i Forbindelse; men det vil desuden fremkalde et stort statsøconomist Tab at have saa betydelige Værdier liggende Aar for Aar, ventende paa, at en Krig skal vise sig. Det undgaaer man ved at gaae den af Mindretallet anviste Vej, idet da kun den Enkelte har et Sæt Klæder, som han ellers i Reglen maa have mere end det daglige, og vi have saaledes ikke disse Værdier liggende hen, som fortæres af Tiden uden at forrente sig. Mindretallet har jo erkjendt, at dette Spørgsmaal for at gjenføres i sit fulde Omfang kræver nye Foranstaltninger; man har antydet som sin Opfattelse, at det vilde kræve en særegen Lov, men det vilde vistnok ikke falde vanskeligt at forberede saadanne Foranstaltninger og et saadant Lovudkastis Fremkomst til næste Samling, og jeg nærer ingen Tvivl om, at, naar man først er enig i Principet, man da ogsaa vil blive enig med Hensyn til de nærmere Bestemmelser, som det nye Princip gjør fornødent. Mindretallet har imidlertid troet, at man allerede nu kunde begynde at forberede Systemets Gjennemførelse, idet man har formøent, at der allerede blandt den store Masse Recruter, som indkalbes i dette Foraar, vil findes mange, som langt hellere selv for egen Regning ville anskaffe deres reglementerede Mundering mod en billig Godtgjørelse — det er vel omtrent 6 $\frac{1}{2}$ pr. Dag for Overmundering —, end de ville, som nu er Tilfældet, tvinges til at tage paa sig gamle, henlagte Klædningsstykker, som baade denne og hiin har brugt, og som maae afgives til Vaskning eller Sligt efter kort Tids Forløb paa den menige Recruts egen Bekostning, hvilket jo nu ofte er Tilfældet — at de langt hellere ville

det Første, og saa beholde Munderingen, som de saa kunne møde i til Exercits ved de senere Øvelser, end stiftetviss baade ved den første Indtælbelse og atter senere at skulle paatvinges forskjellige Slags Klædningsstykker, hvorledes de end passe til Kroppen, og hvorledes de end ere bestafne. Det troer Mindretallet at være forvisset om vil være Tilfældet, og man har derfor foreslaaet, at der til dette Diemed bevilges den høitærede Krigsminister 30,000 Rb. Blicher der Anvendelse for dette Beløb, vil der jo kunne spares saa meget af den aarlige Bevilling, som jo udgjør for Overmundering over 220,000 Rb., der ere bevilgede ved den idag stabsæstede Finantslov, men man har i og for sig ikke forudsat, at dette opsparedes, idet man har erkjendt, at der i de Beløb, der forlanges ved Udkastet til en extraordinair Bevillingslov, findes en Sum af omtrent 20,000 Rb. til Læbertøi, som det maa antages nødvendigt at anskaffe for at sørøge Beholdningen, og at da den Lettelse, som den aarlige Bevilling til Overmundering faaer gennem de 30,000 Rb., kan komme til Anvendelse der, idet man for dette Beløb kan anskaffe det fornødne Behov af Læbertøi. Jeg antager, at ærede Medlemmer af Mindretallet foruden mig ville omtale Forslaget, og jeg skal derfor med dette Par Bemærkninger afvente at høre nærmere, hvad den høitærede Krigsminister vil sige til Sagen.

H. Sæge: Det ærede Udvalg siger i Betænkningen, at „Udvalget troer at kunne tiltræde“ Forslaget om Anskaffelsen af Remingtonevæbner. Det er ikke nogen meget stærk anbefaling fra det ærede Udvalgs Side, og jeg kan ogsaa godt tænke mig, at det har været i nogen Tvivl, om det var rigtigt at gaae saa rask frem med Anskaffelsen af endnu flere af disse meget kostbare Vaaben, der forjærdiges saa langt herfra. Det maa ogsaa have været paafaldende for det ærede Udvalg, at der ved Finantslovens Forelæggelse i December af Finantsministeren blev udtalt, at der i Finantsaaret 1867—68 var afholdt en meget betydelig Sum til Haandstykkevaaben for Hæren, men — sagde den ærede Finantsminister — det er en Udgift, som naturligvis ikke kommer